

sidig anerkendelse mellem højt udviklede industrilande, der alle er på et jævnbrydigt højt uddannelsesniveau.

Fra fransk side ville man i og for sig ikke modsætte sig en gensidig „akademisk anerkendelse“ i overensstemmelse med de tyske tanker, d. v. s. at indehavere af akademiske grader uden videre skulle have adgang til at fortsætte deres akademiske uddannelse på næste trin i uddannelsessystemet i et andet EF-land. For så vidt angår spørgsmålet om etablering ønskede Frankrig imidlertid, at der først skabes klarhed over alle de mulige indvirkninger på de enkelte landes uddannelsessystemer, en eventuel gensidig anerkendelse måtte medføre.

Rådet enedes om at anmode de faste repræsentanter om at fortsætte det løbende arbejde. Samtidig anmodedes Kommissionen om i en arbejdsgruppe med deltagelse af nationale eksperter at undersøge, om det i forbindelse med den fremskyndelse af gennemførelsen af den frie etableringsret er muligt at gennemføre en videre anerkendelse af medlemslandenes eksamensbeviser. Man venter ikke, at gruppen vil nå noget hurtigt resultat.

2. Oprettelsen af et europæisk universitetsinstitut.

Undervisningsministrene vedtog at oprette et europæisk universitetsinstitut i Firenze. Der har i mere end en halv snes år været gjort forberedelser til at oprette et universitet på europæisk plan, og på statschefmødet i Haag i december 1969 gav medlemslandene deres principielle tilslutning til tanken. Det er imidlertid ikke lykkedes at blive enig om et fuldt udbygget universitet, og man har i første omgang besluttet at oprette et universitetsinstitut. Det forudses, at instituttet kan starte sin undervisning ved begyndelsen af undervisningsåret 1972-73.

Formålet med universitetscentret er at drive forskning og undervise på alle videnskabelige områder, som har betydning for den fremtidige udvikling af den europæiske kultur og den videre udbygning af De europæiske Fællesskaber. Instituttet vil det første år få ca. 100 studenter og fuldt udbygget

kunne modtage ca. 600 studenter. Undervisningen falder i fire sektorer: 1) historie og civilisation, 2) statsvidenskab og sociologi, 3) jura og 4) økonomi. Studenterne vil efter mindst to års studier kunne opnå et diplom.

3. Oprettelse af et europæisk udviklingscenter for undervisning.

Ministrene vedtog at undersøge mulighederne for oprettelse af et europæisk center for udvikling af undervisning. Centret skulle efter det oprindelige franske forslag have tre hovedopgaver:

- information om, hvorledes undervisningssystemerne fungerer,
- koordination af begrebet „equivalence“, d. v. s. ligestilling såvel af afsluttende eksaminer som deleksaminer under studiet,
- fremme en fælles forskning inden for visse undervisningsområder såsom efteruddannelse.

Forslaget blev på undervisningsministrenes møde kritiseret fra flere sider, og det vedtoges at nedsætte en ekspertgruppe, der nærmere skal undersøge, hvilke opgaver der kan overdrages et sådant center, dets organisation, funktion og finansiering.

4. Samarbejde inden for uddannelsesområdet vedrørende de højere læreanstalter og det højere skolevæsen.

Et tysk forslag om samarbejde på disse områder nåede ikke at blive behandlet på undervisningsministrenes møde, og en nærmere drøftelse af forslaget vil først finde sted senere. For at forberede de senere drøftelser fik den under punkt 3 nævnte ekspertgruppe også i opdrag at overveje disse spørgsmål.

5. Oprettelse af transnationale læreanstalter, særlig i grænseegnene. Behandlingen af belgiske forslag om dette spørgsmål udsattes til et senere møde.

Trods langvarige og omhyggelige forberedelser forud for undervisningsministermødet lykkedes det ikke på mødet i november 1971 at nå til enighed om andet konkret end at gennemføre oprettelsen af det europæiske universitetsinstitut, som der allerede på statschefmødet i Haag i december 1969 var skabt principiel enighed om.